

הארת השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

פרשת בעלזות (בא"י)
תשפ"ב
גיליון 115

א לעבטיגער שבת

האור לדורות

פניני הפרשה

"בהעלותך את הנרות" (ח', ב')
בהעלותך ר"ת - וס"ת - כ"ב, כנגד כ"ב אותיות שבתורה, רמז שיעקר האור הוא ע"י התורה: **"כי נר מצוה ותורה אור"**.

"בהעלותך את הנרות" (ח', ב')
אפ"ל; ר"ת וס"ת: **"ב'העלותך א'ית' ה'נרות"** - הוא שמונה **מאות ושלשים ואחד**, כנגד זמן העמדת ב' בתי מקדשות (הראשון: ת"י, והשני, ת"כ) שדלק שם ה'מנורה'. ועוד אחד הוא הארתו ית' **כביכול לעם ישראל דרך המנורה**. וכדברי **ה'מדרש'** שמביא את הפסוקים, על מעשה המנורה: **"קומי אורי כי בא אורך"**. **"כי אתה תאיר נרי"**.

"אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות" (ח', ב')
בפסוק זה מרמז, שעל האדם לשמור קדושת שבעת הנרות שלו עצמו, שהם: **פיו, חטמו, עיניו, אזניו, ומנרתא דא רשא'**. ועיי' זוכה לשפע אילוקי, וכמובא בליקוטי מוהר"ן (תורה כ"א). ואפ"ל שזה מרמזו בפסוק זה, שסופי תיבות: **אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות** - בגימטריא: **"פיו חטמו עיניו אזניו, ראש"** (עם הכולל). שיש לשמרו, ועיי' קדושתם זוכים לשפע אילוקי ושלחבת הלב עולה מאליה (כמובא שם).

"אל מול פני המנורה" (ח. ב')
אפשר לומר: עיי' דברי המדרש (תנחומא ה') **והרמב"ן** מביא זאת בפרשתנו, שמרמזו כאן גם ענין **"נר חנוכה"** שנהג **לדורות**. ובה ניחם הקב"ה את אהרון שלא הקריב קרבן הנשיאים: **"שלך גדולה משלהם" כי נר חנוכה זה לדורות**. וזהו: **"אל מול פני המנורה"** - בתיבת **"מול"** - רמז **לבינה - יבן ארבעים לבינה** (אבות ה) וכדבר הפייטן בזמר של חנוכה: **"בני בינה ימי שמונה..."** שחנוכה רומז על אור הבינה. וכן מ' בגימטריא **חלב** ענין המנהג לאכול מאכלי חלב. ול"ו - מתיבת **מול** - כנגד ל"ו נרות חנוכה במשך כל שמונת ימי החנוכה.

ואפשר להוסיף, שגם תיבת **"בהעלותך"** רומז על כך, שההלכה **כבית הלל שמוסיף והולך**, וזהו: **"בהעלותך"**, לעלות ולהוסיף. כן יש להסמיק ענין נר חנוכה לפרשה הסמוכה: **"קח את הלויים"** ובדברי המדרש על פסוק זה, שמובא על: **נגינת הלויים בימות המשיח** שיהיה כלי של ח' נימין, כדברי דוד במזמור: **"למנצח על השמינית ממזמור לדוד"**, וזהו כנגד ח' ימי חנוכה, שהרי אור החנוכה מרמז גם על העתיד - **שלא יתבטל**. ולפי כך יובן המובא בליקוטי מוהר"ן (ב' ניגנה) שחנוכה הוא בחינת **קרבן תודה שלא יתבטל לעתיד**. ענין נגינה והודאה **דלעתיד** של ח' נימין.

"אל מול פני המנורה" (ח. ב')
לכאורה קשה, למה כתוב בלשון: **"פני המנורה"** ולא **הקנה האמצעי**?
אולם אפ"ל עיי' הפסוק: **"יאיר ה' פניו אליך"** שיעקר האור הוא **"הארת הפנים"**, וכפירוש"י על פסוק זה: **"יאיר לך פנים שחוקות, פנים צהובות"**. היפך **"הסתרת פנים"** שעליה אמרו חז"ל (ב"ר פמ"ב, ג): **"אין לך שעה קשה כאותה שעה שכתב בה ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא"** - ומידה טובה מרובה. והרי עיקר האור במנורה נמשך **מהנר האמצעי - פני המנורה** שממנה היה מליק (ויעוין, ליקוטי מוהר"ן כ"א). וכן היה דולק נר זה כל שבעה. לכן הדגיש וכתב: **"פני המנורה"** - **"אור הפנים"** - הארת פנים - שהוא מקור הברכה. וכמובא במדרש בארבע על הארת אורו ית' לעם ישראל בעבודת המנורה.

נר ה' נשמת אדם
עוד הארה שאפשר ללמוד ממעשה המנורה - מוצאים אנו בליקוטי הלכות' (ברכת השחר ה מד): הנשמה קרויה **"נר"**. כמ"ש: **"נר ה' נשמת אדם"** ועיקר שורש הנשמה הוא בחינת **"רצון"**, וע"כ נקראת **ינפשי** - לשון רצון.
"כי תוקף הרצון הוא כמו הדלקת נר דולק, בבחינת כי עזה כמות אהבה שהוא תוקף הרצון וההשתוקקות להשי"ת, שזה בחינת אור הנשמה - שקרויה נר ה' שדולקת ומאירה ע"י תוקף הרצון ברשפי אש שלחבת ה"ה"... כי הנשמה מקום גבוה מאוד מרצון העליון, ע"כ יש לה כוח להתגבר להחזיק בשרשה שהוא בחינת רצון דהיינו שלעולם לא תניח את הרצון הטוב, ועיי' תוכל להתגבר... כי תוקף הרצון הוא בבחינת 'אור ונר' שמאיר לאדם בכל מיני חושך וצלמות בבחינת **"כי אתה תאיר נרי ה' אלוקי יגיה חשכך..."**

המנורה למעשה - בדברי ה'בן איש חי'
בעל ה'בן איש חי' כותב: על הנקודות המעשיות שצאש ללמוד ממעשה המנורה לדורות, וכך לשונן: **"בהעלותך"** - כלומר: עילויים ותועלתם של נשמות ישראל הקרויות נרות תלויה ב"מנורה".
האחד: אמונת ההשגחה, שיאמינו כי - **"אל מול פני המנורה"** יאירו שבעת הנרות שלמטה. כי המנורה העליונה כוללת את שבע הספירות שהקב"ה מנהיג בהם את העולם, ועיי' על ידם יאירו שבעת הנרות, שהם כלליות נשמות ישראל. שגם הם יתחלקו לז' חלקים, כנגד שבע הספירות. והכוונה היא: שכל חיות נשמותיהם של אלו הנמצאים למטה: מזונם, מוצאם, מבואם וקיומם הכל ע"י השפע הנמשך להם מאתו ית' עיי' שבע הספירות שהם המנורה העליונה, ולכך צריך לתקן שבע הספירות והמידות.

והשני: המנורה רומזת על נשמות ישראל שהם **"מקשה זכה"** - כלומר: צריך להיות כלליות הנשמות בחיבור אחד. **"מקשה"** הוא ענין חיבור ואחדות. ולא דווקא חיבור אדם עם הדומה לו ושווה עמו. אלא גם הפחותים ונמוכים ממנו. וזהו: **"עד ריכח" הם העניים ופשוטי עם**. **"עד פרח" הם הקטנים בשנים** - שדומים לפרח היוצא בתחילה.
ומדוע נרמז כל זה במנורה? כי **"כמראה אשר הראה ה' את משה"** - שזה רמזו על: **"עולם הנשמות"**. כי לפי שורש נשמות ישראל - כן עשה את המנורה למטה.

לצייר את האור לטובה ולברכה
וכה היה שח החסיד רבי לוי יצחק בנדר, בעיני המשכת והטיית האור שישפיע עלינו לטובה ולברכה: **"ציור האור יורד מלמעלה תלוי אך ורק כפי מעשה האדם"** כי מלמעלה - אומר רבינו (תורה ל"ו ח"א) יורד האור. **"אבל אינו מצויר"**.
למשל בספירות הקדשות; שיורד אור של **ספירת החסד** - חסד זה אהבה, אהבת תורה אהבת השי"ת אהבת הצדיקים, כל זה כלול ב"חסד" אבל כמ"כ היכן שיש עבירות חלילה - זה גם נמשך מספירת החסד - אהבות נפולות.
למעלה יורד ההשפעה של ספירת החסד, אבל לעשות את ציור האור. איהז חסד - זה כבר צריך לעשות לבד. וכך הוא בכל הספירות והמידות...
כן, גם עכשיו אנו יכולים להתחבר לאורה וזיווה של המנורה, לפנימיות השפעותיה, לניצוצי אורה. לאור המאיר, ולימודי אורה של מנורה לדורות, ולנצח.

הזדמן פעם רבי ישראל מסלנט בשעה מאוחרת בלילה לביתו של סנדלר, וראהו יושב ועושה מלאכתו לאור הנר ההולך ודועך.
מדוע עוֹדך יושב ועובד? שאל אותו רבי ישראל - הלא השעה כה מאוחרת, והרי גם הנר עוד מעט יכבה - ולא תהיה בידך אפשרות לפעול מאומה?
"אין בכך כלום" - ענהו הסנדלר - "כל זמן שהנר דולק, עוד אפשר לפעול ולתקן". התרגש מאוד רבי ישראל למשמע תשובה זו, והרהר בקול: "ומה לצרכי הגוף אפשר לפעול ולתקן, כל עוד הנר מאיר ודולק, לצרכי של נשמה בוודאי שיש לפעול ולתקן כל זמן שינר ה' נשמת אדם" חי ומאיר.
והוסיפו מקורביו לספר, שימים רבים אחר מעשה זה שמעו את ר' ישראל מתהלך בחדרו משנן לעצמו בהתרגשות עצומה: **"כל זמן שהנר דולק עוד אפשר לפעול ולתקן"**.

ה"כל זמן שהנר דולק אפשר לתקן" הוא רק אחד מה"לקחים" שאפשר להפיק מ"אור המנורה", אור שמנוצל לקדושה ולמעשים טובים - וכמובא במדרש תנחומא בפרשייתנו: **"שכל ציווי המנורה הוא כדי לזכות את עם ישראל, לכך נאמר: 'בהעלותך את הנרות'... קומי אורי כי בא אורך..."**

קומי אורי כי בא אורך
"תורה" מלשון "הוראה" (וזהו ג.ג.): מכל פרשה וענין בה יש להפיק לקח וללמוד הדרכה והכוונה. אם על דברי הנביאים אמרו (מגילה יז): **"שלא נכתבו אלא נבואות שנצרכו לדורות"** - שיש בהן לקח לכל אדם ובכל דור, דברי תורה עצמה על אחת כמה וכמה. ואם בכל פרשה בתורה כך, בלקחי הוראת המנורה שהיא ציווי לדורות כמובא במפרשים, בוודאי שהדברים מקבלים משנה תוקף.
וכך הם דברי המדרש רבה במהות המנורה לדורות: **"הקרבת כל זמן שביהמ"ק קיים הם נוהגים, אבל הנרות לעולם קיימות, אל מול פני המנורה יאירו הנרות"** - אכן כן אורה המאיר היא לדורות.

קדושת שבעת הנרות
בליקוטי מוהר"ן (תורה כ"א), מרחיב את דבריו על קדושת שבעת הנרות: **"במנורה"** שהם כנגד שבעה פתחים שיש לו לאדם בראשו: פיו: שימנע מלדבר שקר בפיו. חוטמו: רומז על 'יראת שמים' כמו שכתוב: **"ועשית יא ייג"** "והרחיבו ביראת ה'". עיניו: על שמירת עיניו, שיעצם עיניו בראות ברע. אזניו: רומזים על אמונת חכמים, כדברי הכתוב (משלי כ"ב י"ז): **"שמע דברי חכמים"**. שבעת נרות אלו, מקבילים למנורת המנורה שהייתה בבית המקדש. ועצם המנורה, הוא כנגד ראשו - מוחו ודעתו של האדם, (עיי' תיקוני זוהר י"ג).

וכותב שם: שבשמירת אלו שבעת הנרות, עם עצם המנורה, נשפע לאדם שפע אלוקי, שכל המכונה בשם 'קדם'. ושלחבת המנורה עולה מאליה' (כפירוש רש"י על הפסוק בהעלותך את הנרות). שזוכים ללהבת הלב שיענר להשי"ת, ועיי' זוכים לגרש את רוח הטומאה, הרוח שטות ולטהרת הלב, כי טבע האש שמגרש האוויר, כנראה בחוש אלו הקנה שריפה, שע"י כוח האש, האויר בורח ודוחה את הדברים שבהם מילאו אותו. כמו כן עיי' שנתלהב ונתחמם לבו להשי"ת רוח הטומאה יוצאת ממנו. אכן רב כוחם וסגולתם של הארת שבעת הנרות - שיש לאדם, בשמירתם כראוי, להמשכת שפע אלוקי.

הַמְשִׁיךְ פְּנִינֵי הַפְּרָשָׁה

זאת ועוד, דהא המנורה הייתה עדות ששכינה שורה בישראל, כמובא במסכת שבת (דף כ"ב): על הפסוק: "מחוץ לפרוכת העדות". והרי השראת שכינה זו היא הארת פנים של הקב"ה.

את הנרות" (ח. ב)

את רומז על התורה הקדושה אותיות: 'א-ת' כלליות התורה. ובלקוטי מוהר"ן (תורה כ"א): שקדושת שבעת הנרות הרמוזים במנורה - תלויים במחשבת שבראש, שע"כ נשפע לו שכל התורה.

"כי נתונים נתונים המה לוי" (ח, ט"ז)

ופירש רש"י: 'נתונים - למשא, נתנים - לשיר'. רמז על: 'ב' בקיאות בעבודת ה', כמובא בליקוטי מוהר"ן (תורה ו'): 'בקי ברצוא, בקי בשוב', להתחזק תמיד - הן בזמני עליה, והן בזמני ירידה.

וזהו: "נתונים למשא" - בקי ברצוא - עבודה והתעלות, וכדברי חז"ל (עבודה זרה ה'): "כשור לעול וכחמור למשא".

ומאידך: "נתונים לשיר" - 'בקי בשוב' - התחזקות בכל מצב שהוא עניין השיר, כדברי נעים זמירות ישראל: "אשירה לה' בחיי אזמרה לאלוקי בעודי", ע"פ המובא בליקוטי מוהר"ן (רפ"ב): שיש לאדם להתחזק ב'עוד מעט טוב' שלו, שהן הנקודות טובות ומכך נעשים ניגונים.

ואפשר עוד להוסיף, ע"פ המובא ב'מדרש מאור האפילה': "נתונים לה' מיעקב - לפי שהפירש יעקב את שבת לוי למעשר". ששבת לוי התקדשו גם ע"י יעקב, ולא רק ע"י משה. יעקב רמז ליעקב - התחזקות בכל מצב בעודי, ע"פ המובא בליקוטי מוהר"ן (רפ"ב): שיש לאדם להתחזק ב'עוד מעט טוב' שלו, שהן הנקודות טובות ומכך נעשים ניגונים.

ואפשר עוד להוסיף, ע"פ המובא ב'מדרש מאור האפילה': "נתונים לה' מיעקב - לפי שהפירש יעקב את שבת לוי למעשר". ששבת לוי התקדשו גם ע"י יעקב, ולא רק ע"י משה. יעקב רמז ליעקב - התחזקות בכל מצב בעודי, ע"פ המובא בליקוטי מוהר"ן (רפ"ב): שיש לאדם להתחזק ב'עוד מעט טוב' שלו, שהן הנקודות טובות ומכך נעשים ניגונים.

"אספה לי שבעים איש..." (י"א, ט"ז)

במדרש ילקוט שמעוני: "כנגד שבעים ימים טובים שנתן להם הקב"ה לישראל ואלו הם: שבעה ימי פסח, ושמונה ימי החג, ר"ה, יוה"כ, ועצרת הרי י"ח, וחמישים ושתים שבתות השנה הרי שבעים".

אפ"ל שכל זה מרומז בתיבת: "שבעים איש", האות הראשונה של 'שבעים' - רמז לשי' - שופר עיקר מצות ר"ה, ואותיות: 'בי' י' ס' עולה במספר: החמישים ושתים - כנגד - החמישים ושתים שבתות השנה. ע' - עצרת, חג השבועות. ותיבת: 'איש' - א' - כנגד שמיני עצרת שהקב"ה ביקש להוסיף עוד יום אחד, י' - פסח כנגד - עשרה מכות שדרכם נגאלו ממצרים, שי' - שבת שבתון הכתוב ביום הכיפורים.

"ויהי בנסוע הארון" (י"ח)

פרשה זו בפני עצמה היא. ויש בה סימנים: 'ב' נונין' הפוכים. (יעיין ברש"י) ונוכל ללמוד מכאן שגם בנסיעה של האדם יש בה תורה. והיא פרשה שבתורה וגם זה ליום יחשב, וכדברי מוהר"ן שאמר: "שיכול לתת דין וחשבון גם על יום הנסיעה". שיש להמליך את ה' גם ביום הנסיעה. וזה גם מה שכתוב בפסוק לפני כן: "וענן ה' יומם עליהם בנסעם מן המחנה" - שענן ה' נמשך עליהם בעת נסיעתם.

ואפשר גם לומר בדרך רמז: 'שנינו' (עם הכולל) בגימטריא ק"ז, מזמור זה בתיבתים - הנאמר בערבי שבתות ובו כלולים מהלכי נסיעותיו של האדם מדבריות ועוברי ימים וכן כל מעבריו, שמבקשים מתפללים וצועקים ע"כ בערב שבת - כמובא בשם 'הבעל שם טוב' ובלקוטי הלכות: וזה רמז להולכי דרכים, שיש להם לזכור בהשג"ת להתפלל אליו בעת שכינה ולהודות לו על הטוב, וזה הנרמז בכאן: 'קומה ה' ויפוצו אוביך וינוסו משנאיך מפניך' - התפילה והסייעתא דשמיא שצריכים ומבקשים מה' במעברי הנסיעות בכלל, ובמהות חיי האדם שהם גם כעין נסיעה (עיין סיפומ"מ מעשה א' בהתחלה).

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במושג רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ע

ונוזרתם לפני ה' אלוקיכם ונושעתם" (במדבר ט' י)

רבי משה בורשטיין ובני החבורה במבוכי "מערת צדקיהו"

היה זה החסיד הנודע רבי משה בורשטיין, לאחר עלייתו לארץ בשנת תרצ"ו, התחבר לחבורת ה'עובדים' שבירושלים, כרבי וועלוויל חשין, רבי שמואל שפירא, רבי יונה לבל, רבי יעקב קלמנוביץ, ועוד, והיו יוצאים להתבודדות אל מחוץ לחומה, הרחק משאון הסמטאות והשווקים ל"מערת צדקיהו", שם במערה הגדולה, על כוכיה ומבואותיה הרבים התבודדו ושפכו שיח, באין מפריע לפני צורם וקונם.

היו לה צפונות למערה זו, לא ידעו עד היכן היא מגעת, וכמה הם פיתוליה ונפתוליה. והשמועה סיפרה, על אנשים שנכנסו למערה הארוכה והמתפתלת, ומכיוון שבעומק המערה שוררת עלטה מוחלטת, לא מצאו את פתח היציאה, ונותרו בה עד היום... ומשך; כשהיו נכנסים למערה זו, היו זהירים מאוד, נאחזים בקיר האבן שלצדו, ומעמיקים למערה - לא לפני שמוודים את מרחק צעדיהם מהכניסה, ושמורים על קשר עין לבל תיעלם.

והיה זה באחת הפעמים; יצא רבי משה עם בני החבורה להתבודדות, כשהפעם מנתה הקבוצה זקנים, צעירים, ואבות שלקחו עמם ילדים. הם היו להוטים לרגעים המתוקים העומדים לפניהם, עוד רגע קט יישפכו לבם לפני אביהם שבשמים. הם חשים עונג ותענוג עלילאי, הרי כך התבטא רבינו: 'שקעם יטעם גן עדן' בכל פסיעה שהלך בהתבודדותו בימי נעוריו. וכשחזר; כל העולם היה חדש בעיניו, ודומה בעיניו כאילו הוא עולם אחר לגמרי...

הם נאחזו בסלעי המערה, זזמו בלחש, והתענגו על ההד ששב אליהם מבין הכתלים. עוד רגע; וכל אחד מהם יפרוש לפניו משלו, להתבודדות משל עצמו...

הם התפזרו - המערה רחבת המידות הספיקה לכולם, כל אחד מהם פנה לפינה נבחרת אחרת על פי נטיית הלב. אולם הפעם, כאילו נשכחה מהם הסכנה הנשקפת במערה זו.

משצעדו לפני המערה, הם חדרו גם אל פנימיותם לבם ונפשם, ופרצו את סכרי לבבם, מתרפקים בזרועותיו של בורא בקעות, גבעות ומערות...

משחשו בני החבורה שסיימו את שעת התבודדות, ואולי עוד יתירה מכך, פנו לעבר פתח המערה. הם חיפשו את פתח המערה, אך זה נעלם מעיניהם.

"היכן היציאה?" שאלו כולם ופסעו בזהירות בין קירות ועמודים ונקיקים, אך שום פתח לא נמצא. הם גיששו בין כותלי המערה, מיששו את אבניה, גיששו ברגליהם בחלוקי האבנים, הביטו כה וכה, והיציאה לא נמצאה.

הם התפזרו במרחב הסגור, והחלו לחפש... הפחד חדר ללבבות המזוככים...

הלבבות שכבר חושלו ונצרכו באש החסידות נשאו תפילה בתוך ביטחון ותקווה. הילדים בכו, הישישים התעיפו, הצעירים פסעו אנה ואנה וניסו עוד כיוון. חושך מילא את המערה, הזמן חלף. והחסידים חשו שאין מוצא...!

"סיערע פרידער, זייט זיך נישט מייאש (אחים יקרים אל ייאוש) זה רק ניסיון, הבה נתחזק באמונה ובביטחון" - דרשו כמה מבני החבורה שרק קולם נשמע בעובי החשיכה.

הבה נאמר 'תיקון הכללי' יעצו כמה מהנעורים. הבה נבטיח: פרושה לצדקה, יעצו אחרים בסיוע התיקון הכללי, וכולם התבטחו לתת מעות מן המעט, או מן הלא כלום שברשותם.

הם הסתובבו אנה ואנה, מוצא לא נראה כלל, היושב הציק בגרון, והחשש גבר בלב. "בזכות רבינו נחמן בן פיגא, העלף - תעזור: ריבוננו של עולם, נשמע קול והתרחק. ניישט מייאש זיין" (לא להתייאש!) נשמע קול מעודד.

"אין ברירה. יש לומר ויודיו, ושמע ישראל" - גם זאת התקבל, ובמערה נשמעו פרקי וידיו. אך... לפתע נשמעה קריאה של אחד הצעירים: "מצאתי"!

הלבבות נמסו כמעט בתוך דמעות של שחרור... הלבבות המחושלים נשמו לרווחה: "רואים אתם אסור להתייאש, הלא רבינו כבר אמר: "כל העולם כולו גשר צר מאוד, והעיקר לא להתפחד כלל". כן, "גשר צר מאוד" מלמלו אלו העומדים על מפתן המערה.

וההתבודדות ערכה רב ועצום - אפילו כשאין יכולים להגות בהתבודדות אלא התיבות ריבוננו של עולם, גם זה טוב - הזכיר אחד מבני החבורה מדברי רבינו לעודד ולהתחזק.

אט אט השתרכו כולם החוצה. לפניהם השתרעה ירושלים עיר מלוכה בשעות המאוחרות של הלילה, כשהירח והכוכבים האירו פנים לחבורה נפלאה זו... (ע"פ ספר כיסופים)

מן הסגור ההוא! יצאנו הקדרים! פתיחת הלב בתפילה!

ילדים יקרים! ברוך השם אנו זוכים להתפלל כל יום לפני השם יתברך. הן בשלשות התפללות ש'בכל יום. והן בקד' שאנו זוכים לקרש ש'חתנו להשם - בהתבודדות, ומבקשים ממנו מה ש'חסר לנו. את התפילה להשם יש לנו לפתח ולקחתהיל בהודאה, להודות ולברך את השם על כל הטוב, וכמו שאנו רואים ש'חמיינו ת'קנו את הברכות הראשונות, ש'הם הודאה להשם.

ההודאה גם פותחת את לבבנו לתפילה. א'חננו יותר מתחברים לתפילה ב'מחננו ולבנו. וכך מספר: ה'ה זה פעם בערב ראש-השנה, ניגש א'חד מה'חסידים ב'אומן - בשם ר'בי ה'ושע, לר'בי לוי יצחק ב'גנר, והת'אונן ל'פניו שא'ינו יכול להתפלל ולהתבודד קראוי, לבו לא נפתח - ק'שהוא מתפלל לפני השם. הוא לא מ'רגיש התעוררות, ז'ה ג'בש א'צלו התפילה.

וע'נה לו: ש'הסיבה ל'ך, כ'י בזמן ש'אתה מתחיל להתפלל ולהתבודד לפני השם, חושב אתה רק על חסרונת'ך, ועד כ'מה אתה ע'דן לא מ'פיק טוב. א'ך אם ת'תחיל את תפילת'ך ב'קד; ש'תחפש בע'צמך נ'קודות ומעלות טובות, ת'ר'אה את ה'דברים הטובים - ות'ודך על ק'ד להשם, יפתח ל'ך המוח והלב להתפלל קראוי. לא'חר זמן, ב'א א'ליו וה'ודה לו, באמרו: ש'עצה זו סי'עה לו מאד לתפילה.

נזיית ראיה

פ"ץ פיוץ יום לידתו ופטיירתו של יהודה בן יעקב ו'תאמר הפעם אודה את ה' על פן קרא'ה ש'מו יהודה" וכבר מובא (דעת זקנים, ועוד) דאנו נקראים 'יהודים' ע"ש יהודה, וכדברי הפסוק: "אתה יודך אחיך". נתחבר איפה לשורש שמותנו, למהות ההודאה. נחיה עם כך ויושפע עלינו - מידה כנגד מידה: ברכות והודאות משמים!

ציון יהודה בן יעקב